

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody :

Jde o dovolací rekurs proti rozhodnutí druhé stolice v otázce nákladů řízení, který jest podle prvního odstavce § 46 zák. čís. 100/31 nepřipustný. O tom, že jde o útraty, nemohlo by aspoň podle ustanovení § 14 nesp. pat. a podle výkladu dávaného tomuto ustanovení ustálenou judikaturou býti pochybnosti a není tomu tak ani podle ustanovení § 46 odst. (1) druhá věta zákona čís. 100/31 nahrazujícího § 14 nesp. pat., neboť i když doslov § 46 odst. (1) druhá věta se odchyľuje od doslovu § 14 nesp. pat. potud, že § 46 mluví o rozhodnutí druhé stolice v otázce nákladů řízení, § 14 naproti tomu o rozhodnutí druhé stolice o útratách, přece z této odchylné stylisace neplyne nikterak i změna obsahu a ani důvodová zpráva tomu nenasvědčuje, nezmiňujíc se o tom, že v řečené otázce zákonodárce chtěl i obsahově stanoviti jiné právní pravidlo a omeziti nepřipustnost dovolacího rekursu jen na rozhodnutí druhé stolice o nákladech soudního řízení nesporného, o nichž je řeč v § 11 zák. čís. 100/31.

Čís. 13077.

Postupovati podle §§ 134 třetí odstavec a 101 ex. ř. jest jen, je-li dražební řízení podle stavu pozemkové knihy neproveditelné. K takovému postupu neopravňuje však pouhý nesouhlas mezi knihovním a skutečným stavem. Okolnost, že budova (tančírna) postavená na jedné nemovitosti zasahuje částečně i na pozemek připsaný jinému, není knihovní závadou, činící dražební řízení té neb oné nemovitosti neproveditelným.

Je-li exekuce vedena proti vlastníkům obou těchto nemovitostí, lze po případě provésti společný prodej obou nemovitostí. Při tom jest rozhodující jen, zda tento způsob dražby je přiměřený stavu věci a zda od něho lze očekávati docílení co největšího výtěžku dražby. Nesouhlas povinných, který není věcně odůvodněn, nemůže tomu brániti, by soud na návrh vymáhajícího věřitele neupravil v tomto smyslu dražební podmínky.

Je-li povolen společný prodej obou nemovitostí, bude pro rozvrh nejvyššího podání rozdělení výdražek za obě nemovitosti na dvě rozvrhové podstaty podle poměru odhadních cen obou nemovitostí a musí proto před rozvrhem býti zjištěna odhadní cena každé z nich s onou částí společné budovy (tančírny), která jest na ní postavena.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1933, R I 1140/33.)

Vložka čís. 497 byla připsána manželům Alexandru a Amalii L-ovým každému polovicí, vložka čís. 3066 jen Amalii L-ové. Na parcele čís. 358/1, zapsané do vložky čís. 3066, byla postavena tančírna, jež zasahovala i na pozemek č. 762 zapsaný do vložky čís. 497. K vydobytí pohledávky proti manželům Alexandru a Amalii L-ovým navrhla vymáha-

jící věřitelka povolení exekuce vnučenou dražbou obou vložek (čís. 497 a čís. 3066). Soud první stolice ustanovil v dražebních podmínkách, že obě vložky budou pod jedním za jednotné nejvyšší podání vyvolány a vydraženy. Rekursní soud zrušil napadené usnesení ve výroku, že obě vložky budou pod jedním za jednotné nejvyšší podání vyvolány a vydraženy a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, v řízení pokračoval a znova se usnesl. Důvody: Třebaže znalec udal, že podle celkového rozsahu jde o jediný podnik, takže jest tu jediný hospodářský celek, mluví proti tomu, že vložka čís. 497 náleží manželům Alexandru a Amalii L-ovým, každému polovicí, kdežto vložka čís. 3066 náleží jen Amalii L-ové. Nejsou tudíž oba dlužníci vlastníky obou nemovitostí a nemůže proto býti proti jejich vůli povolena dražba obou předmětů jako celku, ježto jmenovitě Amalie L-ová nemůže býti donucena, by k vůli dražbě spojila svůj majetek s majetkem Alexandra L-a. Ježto dlužníci nesouhlasili, nemohlo býti v dražebních podmínkách ustanoveno, aby dražba byla provedena společně. Podle přednesu stran však brání oddělené dražbě nemovitostí, že podle údajů vymáhající věřitelky tančírna vystavěná na parcele čís. 358/1, zapsané do vložky čís. 3066, stojí částečně na stavební parcele čís. 762 zapsané do vložky čís. 497 a skutečné dělení není možné. Zástupce dlužníků k tomu udal, že tančírna zbudovaná na parcele čís. 358/1 stojí částečně na stavební parcele čís. 762, a navrhl, by před stanovením dražebních podmínek byly přesné hranice mezi těmito parcelami stanoveny znalcem. Věc se má tak, že tančírna stojí na dvou parcelách, náležejících do různých vložek, že jedna vložka náleží Amalii L-ové, druhá vložka Alexandru a Amalii L-ovým. Bude na exekučním soudu, by postupoval podle §§ 134 a 101 ex. řádu a, kdyby uplynula marně lhůta § 101 ex. ř. a nebylo lze docílití dohody účastníků, by uvažoval, zda jest dražební řízení proveditelné podle stavu pozemkové knihy (Neumann k § 134 ex. ř.).

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody :

Jak nejvyšší soud blíže dovodil v rozhodnutí, uveřejněném ve sbírce n. s. pod čís. 4849, jest postupovati podle §§ 134 a 101 ex. ř. jen tehdy, když dražební řízení podle stavu pozemkové knihy je neproveditelné, neopravňuje však k takovému postupu pouhý nesouhlas mezi knihovním a skutečným stavem. Ta okolnost, že na p. č. 358/1 vl. č. 3066 (připsané knihovně Amalii L-ové) postavená tančírna zasahuje částečně i na pozemek p. č. 762 vl. č. 497 tamtéž (připsaný Alexandru a Amalii L-ovým), není takovou knihovní závadou, jež by činila dražební řízení ohledně kteréhokoli z těchto knihovních těles neproveditelným. Také nelze přisvědčiti názoru rekursního soudu, že vl. č. 497 a vl. č. 3066 nemohou býti při dražbě prodávány společně, poněvadž prý Amalie L-ová s tím nesouhlasí a proti své vůli nemůže býti k tomu donucena. Oddělený prodej podle knihovních vložek je ovšem pravidlem, avšak ani společný prodej několika knihovních těles není zákonem zapovězen, jakž plyne z § 178 poslední odstavec ex. ř., a je zásadně přípustný i v tomto případě, poněvadž exekuce se vede na celá knihovní tělesa

vl. č. 3066 a 497. Pro rozhodnutí otázky, má-li se dražba obou těchto knihovních těles provésti společně, jest rozhodující jen, zda tento způsob dražby je přiměřený stavu věci a zda lze od něho očekávati docílení co největšího výtěžku dražby. Nesouhlas povinné strany, který není věcně odůvodněn, nemůže tomu zabrániti, by soud na návrh vymáhající věřitelky neupravil v tomto smyslu dražební podmínky. Soud první stolice po roku podle §§ 162, 163 ex. ř. dospěl k názoru, že obě knihovní tělesa tvoří hospodářskou jednotku, a že se dají upotřebiti jen jako jediný podnik, a z toho důvodu rozhodl, že obě knihovní tělesa mají býti společně vydražena. Toto rozhodnutí má náležitý podklad ve znaleckém posudku a odpovídá plně skutečnému stavu věci, neboť za daných okolností lze při společném dražení očekávati nejlepší zpeněžení obou objektů. Bylo proto uznáno, jak se stalo. K tomu se poznamenává, že pro rozvrh nejvyššího podání bude nutno rozdělití společný výdražek za obě nemovitosti na dvě rozvrhové podstaty, jednu pro vložku č. 3066 a jednu pro vložku čís. 497 a to podle poměru odhadních cen obou nemovitostí. Proto musí před rozvrhem býti zjištěna odhadní cena každé z obou nemovitostí, tedy nemovitosti vl. č. 3066 i s onou částí tančírny, pokud jest postavena na pozemku p. č. 358/1, a nemovitosti vl. č. 497 čítajíc v to i část tančírny, pokud jest postavena na pozemku p. č. 762. To předpokládá zjištění, jakou částí tančírna stojí na pozemku p. č. 358/1, a jakou na pozemku p. č. 762.

Čís. 13078.

Postupník vykonatelné pohledávky, jež již před postupem zanikla, nemá právního důvodu, by podržel, co vymohl exekucí k vydobytí zaniklé a napotom postoupené pohledávky. Dlužník může žádati o vrácení toho, co následkem exekuce splnil, aniž záleží na tom, zda byl postupník tímto plněním obohacen čili nic a zda dlužník platil vědomě.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1933, Rv II 206/32.)

Františku K-ovi příslušela proti žalobkyni útratová pohledávka 440 Kč. Žalobkyně uvědomila Františka K-a, že svou vzájemnou pohledávku z nájemného započítává na jeho útratovou pohledávku. František K. postoupil svou útratovou pohledávku za žalobkyní Dr. D-ovi, načež Dr. D. vedl proti žalobkyni exekuci k vydobytí této pohledávky. Výkonný orgán odňal žalobkyni 498 Kč (pohledávku vzrostlou o útraty exekuce) a odevzdal ji Dr. D-ovi. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na Dr. D-ovi zaplacení 501 Kč (částky 498 Kč a útrat výkonu 3 Kč 40 h). Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o odvolání znovu rozhodl.